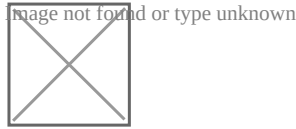

Το θαύμα της θεραπείας ως φανέρωση του Θεού (Μητροπολίτης Μεσογαίας & Λαυρεωτικής Νικόλαος Χατζηνικολάου)

/ [Πεμπτουσία](#)

Μέσα από την κοινότητα των πάντων στο χώρο της Εκκλησίας κατανοείται και το «θαύμα». Μέσα από την ίδια προοπτική που είδαμε παραπάνω. Το θαύμα είναι καλό όχι γιατί θεραπεύει έναν, αλλά γιατί φανερώνει το Θεό σε όλους. Ας το δούμε όμως λίγο πιο αναλυτικά.

Στην καθημερινή διάλεκτο η λέξη «θαύμα» σημαίνει κάτι συγκλονιστικό, που καταργεί τους νόμους της φύσης, ανατρέπει τη λογική μέσα στην οποία ζούμε, και μας επιβάλλεται με έναν εντελώς εντυπωσιακό τρόπο. Δεν έχουμε δει, επί παραδείγματι, ένα νεκρό να ανασταίνεται, γι' αυτό και κάτι τέτοιο είναι ένα θαύμα για το μυαλό μας. Ή έχουμε ένα βαριά άρρωστο, που οι γιατροί μας λένε ότι δεν έχει ελπίδες, και ονομάζουμε θαύμα το γεγονός ότι τελικά θεραπεύεται. Ή έχουμε να αντιμετωπίσουμε ένα ανυπέρβλητο οικονομικό πρόβλημα και κάτι συμβαίνει, με έναν εντελώς απροσδόκητο και ανερμήνευτο τρόπο, και το ξεπερνούμε. Όλα αυτά τα ονομάζουμε θαύματα.

Ένας άλλος όμως όρος, αγιογραφικός, μοιάζει να είναι για τη συνείδηση της Εκκλησίας, πιο κατάλληλος, πιο εκφραστικός, από τον όρο «θαύμα». Είναι η λέξη «σημείο». Το σημείο δεν είναι κάτι πού βολεύει τη ζωή μας, αλλά κάτι που

φανερώνει το Θεό. Είμαι άρρωστος και γίνομαι καλά. Αυτή η θεραπεία, που είναι τόσο ανθρώπινη, αποτελεί το «λίγο» του θαύματος· το «πολύ», είναι το σημείο, το ότι δηλαδή φανερώνεται ο Θεός. Είμαι εγώ άρρωστος και είναι άρρωστος και κάποιος άλλος συνάνθρωπός μου. Ξαφνικά, γίνεται καλά εκείνος με ένα θαυματουργικό τρόπο. Έχω άραγε μέσα μου χαρά; Μπορώ να δοξολογήσω το Θεό, πρώτον, επειδή φανερώθηκε στη ζωή του συνανθρώπου μου, και δεύτερον, επειδή θεραπεύτηκε, ή μήπως μου μένει η λύπη που το γεγονός δεν συνέβη σε μένα; Το σημαντικό όμως, είναι η φανέρωση του Θεού στη ζωή μας, όχι η θεραπεία καθ' αυτήν. Ποιός από μας θα μπορούσε να πεί: «Καλύτερα να είμαι άρρωστος, αλλά με ζωντανή την εμπειρία της παρουσίας του Θεού στον αδελφό μου, παρά να γίνω καλά και να μην καταλάβω τίποτε»;

Σημείο λοιπόν, είναι αυτό που επιβεβαιώνει το Θεό. Λέει κάπου ο Κύριος, «η γενεά αύτη σημείον επιζητεί και σημείον ου δοθήσεται αυτή, εί μη το σημείον Ιωνά του προφήτου» (Ματθ. ιβ' 39). Με άλλα λόγια, ο κόσμος ζητάει ένα σημείο, αλλά δεν θα του δοθεί το σημείο που ζητάει, αλλά το σημείο που ο Θεός θα δώσει, το σημείο της Αναστάσεώς Του. Εμείς ζητούμαι από τους αγίους να μας στηρίζουν και να μας θεραπεύουν κι ασφαλώς κάτι τέτοιο δεν είναι κακό.

Ίσως όμως αυτό που πραγματικά έχει ανάγκη η ψυχή μας να μην είναι το ενδεχόμενο «ξεγέλασμα» ενός θαύματος, που μας θεραπεύει και μετά μας αφήνει να ξεχνούμε το Θεό, αλλά η εμπειρία της παρουσίας Του. Αυτή η εμπειρία είναι το σημείο. Το θαύμα λοιπόν, είναι καλό όχι γιατί θεραπεύει έναν, αλλά γιατί φανερώνει το Θεό σε όλους. Διαφορετικά, αν το θαύμα ήταν μόνο μια «εύνοια» του Θεού σε κάποιον, θα ήταν αδικία. Δεν μπορεί ο Θεός κάποιους να θεραπεύει και στους υπολοίπους να κωφεύει. Όταν όμως κάτι θαυματουργικό συμβαίνει, έστω σε έναν, για μία φορά, το γεγονός της φανερώσεως του Θεού που είναι μεθεκτό από όλους, καθιστά το θαύμα και δική μας προσωπική εμπειρία! Το παραμένον δεν είναι το θαύμα ως θεραπεία, αφού σύντομα ο θάνατος αναιρεί κάθε ευεργετικό αποτέλεσμα, αλλά η φανέρωση του Θεού. Τραγικό δεν είναι να φύγουμε από αυτό τον κόσμο δίχως θαύμα, αλλά να φύγουμε δίχως σημείο, δίχως να έχουμε την εμπειρία του Θεού μέσα μας.

Η ζωή αυτή μας δίνεται όχι ως δοκιμασία, αλλά ως ευκαιρία· ευκαιρία να Τον ζήσουμε από τώρα. Η Βασιλεία του Θεού αρχίζει τώρα, όχι όταν κλείσουμε τα μάτια μας -τότε συνεχίζεται. «Σημείο» λοιπόν, και «θαύμα» είναι αυτές οι αφορμές της επιβεβαίωσης της παρουσίας του Θεού σ' αυτό τον κόσμο.

Μακάρι να επενδύσουμε κάποια στιγμή στη Βασιλεία του Θεού και να αντιληφθούμε ότι τα επιτόκιά της είναι πολύ ψηλά. Τόσο ψηλά που δεν υπάρχει σ'

Αυτήν χρόνος, δεν υπάρχει φόβος, δεν υπάρχουν αναστολές, μειονεξίες, ανασφάλειες, ενοχές -τίποτε από όλα αυτά που σ' αυτή τη ζωή μας απασχολούν. Αυτή είναι η ευλογία της ελευθερίας του Θεού. Αυτή πρέπει να ζωντανέψουμε μέσα μας εδώ στη γη· έως ότου ο καθένας μας θα μπορέσει από χρονικός να γίνει αιώνιος, από μονοδιάστατα ανθρώπινος, να γίνει πνευματικός.

Από το βιβλίο Άνθρωπος Μεθόριος, εκδ. Έν πλω.

Πηγή-αναδημοσίευση: Πειραϊκή Εκκλησία, Μηνιαίο περιοδικό Ιεράς Μητροπόλεως Πειραιώς, έτος 24, τ.264, Νοέμβριος 2014.